

7

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI SECȚIA I – A PENALĂ

DOSAR NR. 2517/2005

ÎN C H E I E R E
ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA 26 IULIE 2005
CURTEA COMPUSĂ DIN:

PREȘEDINTE	ANA HERMINA IANCU
JUDECĂTOR	IOANA ALINA ILIE
JUDECĂTOR	VIOREL ADRIAN PODAR

GREFIER	ANDREEA RALUCA BRATU
---------	----------------------

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a fost reprezentat de procuror CAMELIA COSTEA.

Pe rol soluționarea recursului formulat de inculpații COROGEANU PETRU DANIEL, ARCALIANU NICOLETA SOFIA, CEPREAGA ADINA LUCIA, OȚEL ELENA și BÎRDĂNAȘ SIMONA împotriva încheierii de ședință din Cameră de Consiliu din 15 iulie 2005 pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Penală în dosarul nr. 4386/2005.

La apelul nominal făcut în ședință publică au răspuns recurenții inculpați în stare de arest Corogeanu Petre Daniel personal, Arcalianu Nicoleta Sofia personal, Cepraga Adina Lucia personal, Oțel Elena personal și Bîrdănaș Simona personal toți asistați de apărător ales Maria Ilisia cu împuternicire avocațială depusă la dosar.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință după care, Nemaifiind alte cereri de formulat sau excepții de invocat, Curtea acordă cuvântul în susținerea și combaterea recursului.

Apărătorul ales al recurenților inculpați arată că în cauză sunt incidente cazurile de casare prevăzute de art. 385⁹ pct. 9, 10 și 17¹ Cod pr. penală raportat la art. 155, art. 156, art. 136 alin. 1 și 8 Cod pr. penală și toate celelalte texte de lege pe care le-a menționat în notele scrise depuse la dosar, iar în urma analizării acestora să se dispună admiterea recursului, casarea încheierii de ședință atacate și pe fond respingerea cererii de prelungire a măsurii arestării preventive formulată de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Criticile aduse încheierii de ședință pronunțate de instanța de fond sunt următoarele:

Potrivit art. 385⁹ pct. 9 Cod pr. penală se poate cere casarea unei hotărâri atunci când aceasta nu conține motivele în baza cărora s-a pronunțat hotărârea. Astfel, hotărârea primei instanțe cuprinde trei fraze din conținutul cărora nu rezultă o motivare legală a soluției pronunțate, fiind „o sfidare” atât a normelor legale aplicabile, cât și a deontologiei magistratului care are obligația să dea justificabilului sentimentul că este supus unei

judecăți efective și nu unui simulacru de judecată. În sensul celor anterioare menționate s-au pronunțat numeroase soluții, în practica judiciară dispunându-se că atunci când o hotărâre este motivată lapidar aceasta echivalează cu lipsa unei motivări. În aceste condiții arată că referatul întocmit de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cuprindea câteva elemente concrete, care, desigur, puteau comporta discuții cu privire la menținerea sau nu a temeiurilor ce au fost avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive. Revenind la încheierea de ședință atacată, arată că judecătorul fondului a reținut global că temeiurile care au determinat arestarea inițială impun în continuare privarea de libertate a inculpaților, concluzionând că în conformitate cu prevederile art.155 și urm. Cod pr.penală propunerea parchetului urmează să fie admisă. Mai mult de atât, ultima frază din considerentele încheierii Tribunalului București este absolut lapidară, nu are nici un înțeles, nici gramatical și nici logic, așa încât nu se poate contesta. Din acest punct de vedere apreciază că sunt întrunite condițiile prevăzute pentru cazul de casare amintit în începutul pledoariei sale.

În ceea ce privește cazul de casare prevăzut de art.395⁹ pct.10 Cod pr.penală, consideră că și aceste condiții sunt întrunite deoarece instanța nu a avut în vedere anumite cereri esențiale pe care le-au invocat părțile în susținerea concluziilor lor și mai mult de atât încheierea nu cuprinde nici un răspuns la aceste susțineri, care vizau de altfel măsura arestării preventive. Astfel, inculpații, prin apărători, au menționat că măsura arestării preventive a fost luată „cu ușurință” în baza unor acte premergătoare de urmărire penală care nu puteau îmbrăca caracterul de probe deoarece aceste acte sunt lovite de nulitate absolută, care poate invoca oricând. În acest sens menționează că actul medico-legal care a stat la baza luării măsurii arestării preventive, constituie o constatare și nu o expertiză și a fost întocmit la cererea organelor de poliție, considerând că acest înscris este lovit de nulitate absolută întrucât a fost cerut de un organ necompetent. Potrivit art.209 alin.3 Cod pr.penală urmărirea penală se instrumentează obligatoriu de către procuror pentru cazurile expres reglementate de lege, între care și infracțiunea de omor deosebit de grav.

Precizează în continuare, că a invocat toate aceste nulități deoarece atât la luarea măsurii arestării preventive, cât și la prelungirea ei judecătorul este obligat să se raporteze la dispozițiile art.143 Cod pr.penală, și anume la existența acelor probe și indicii care impun necesitatea luării măsurii arestării preventive și ulterior a prelungirii ei.

O altă critică adusă încheierii de ședință atacate vizează incidența în cauză a dispozițiilor art.385⁹ pct.17¹ Cod pr.penală, și anume o greșită aplicare a legii. Cu privire la acest aspect arată că nu contestă faptul că față de acuzațiile grave ce le-au fost aduse inculpaților nu ar fi fost pertinentă o cerere de luare a măsurii arestării preventive, ci consideră că această măsură preventivă nu trebuie să fie apriorică. Chiar dacă s-ar justifica luarea acestei măsuri prin temeinicia acuzațiilor, ea nu poate fi luat

ab initio fără să se examineze celelalte condiții de legalitate a luării acesteia. În acest sens trebuie să fie îndeplinită cel puțin una dintre condițiile prevăzute de art.148 și anume lit.h Cod pr.penală ,text de lege asupra căruia Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat constatând încălcarea dreptului internațional deoarece acest text de lege cuprinde mențiuni implicite asupra vinovăției,ceea ce este contrar principiului nevinovăției care spune că vinovăție trebuie să fie determinată la sfârșitul unui proces penal, prin rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare. De asemenea, consideră că hotărârea primei instanțe nu respectă nici prevederile art.155 și art.156 Cod pr.penală pentru a se dispune prelungirea măsurii arestării preventive ,întrucât aceste norme legale impun cerința motivării. Dacă parchetul a invocat în referatul cu propunere de prelungire argumente credibile, nu același lucru a făcut și instanța de fond ,întrucât nu trebuia să le preia cu titlu obligatoriu, ci era obligat de lege să le pună în discuția părților și ,apoi, în hotărârea dată să enumere toate cazurile concrete pentru care și-a format convingerea că doar prelungirea arestării justifică îndeplinirea cu succes a scopului procesului penal. În acest sens trebuiau interpretate și prevederile art.136 alin.1 și 8 Cod pr.penală. Mai mult de atât, la luarea măsurii preventive cât și la prelungirea ei trebuiau avute în vedere toate elementele care definesc persoana față de care se ia măsura ,dacă sunt sau nu cunoscuți cu antecedente penale , ceea ce nu este cazul inculpaților pe care îi apără , dacă starea lor de sănătate ,ocupația, toate celelate date converg spre faptul că numai prin luarea măsurii arestării preventive se poate realiza scopul procesului penal. În ceea ce privește situația personală a recurenților inculpați și anume în situația în care statutul lor de monarhi sau foști monarhi ,sau preoți ar veni împotriva drepturilor lor legale ca aceasta să determine o reacție a opiniei publice ,ce nu ar trebui să conteze într-o sală de judecată, ar exista o discriminare pe criteriu religios, ceea ce este împotriva legii și a Constituției României.

Concluzionând arată că cei pe care îi apără ,în eventualitatea punerii în libertate, se vor prezenta la efectuarea tuturor actelor de urmărire penală și nu vor produce perturbări nici din punct de vedere social nici din punct de vedere a procedurilor judiciare ,solicitând admiterea recursului, casarea încheierii de ședință atacate și pe fond să se constate că nu se impune prelungirea măsurii arestării preventive.

Reprezentanta Ministerului Public pune concluzii de respingere a recursurilor declarate de inculpați, ca nefondate, pentru următoarele considerente:

S-a susținut de către apărare că încheierea atacată nu este motivată ,însă criticile aduse sunt nefondate deoarece, deși motivarea instanței a fost succintă, ea îndeplinește condițiile prevăzute de art.155 Cod pr.penală. Astfel prima instanță s-a conforma rigurozității acestui text de lege și a arătat că în cauză se impune prelungirea măsurii arestării preventive a inculpaților deoarece sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de

art.148 lit.h Cod pr.penală. De asemenea s-a arătat și motivele pentru care este necesară prelungirea arestării preventive, și anume pentru că în cauză urmează să se completeze urmărirea penală, actele necesare fiind indicate în referatul parchetului, iar aceste acte – depunerea expertizei medico-legală a victimei și expertizele medico-legale psihiatrice efectuate asupra inculpaților - sunt utile și necesare aflării adevărului și realizării scopului procesului penal. În ceea ce privește critica referitoare la faptul că prima instanță nu a răspuns apărărilor formulate de inculpați, consideră că aspectele invocate de aceștia au fost avute în vedere prin încheierea de ședință a Tribunalului Vaslui, care a fost cenzurată de instanța superioară, intrând sub puterea lucrului judecat și nemaiputând fi invocate la discutarea prelungirii arestării preventive. Cât privește faptul că expertizarea medico-legală a fost dispusă de un organ necompetent, consideră că nu este fondată această critică deoarece la data de 17.06.2005 s-a dispus începerea urmăririi penale împotriva inculpaților sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art.189 alin.1 ,2 și 6 C.pen. , competența revenind organelor de cercetare penală, fiind în mod legal dispusă de organele de poliție. Ulterior la data de 22.06.2005 rezoluția inițială a fost infirmată în sensul schimbării încadrării juridice în două infracțiuni, și anume cea prevăzută de art. 189 alin.1 și 2 C.pen. și cea prevăzută de art.174 rap. la art.176 lit. a C.pen. Pe de altă parte consideră că această constatare medico legală se înscrie în noțiunea de indicii așa cum este reglementată de art.143 Cod pr.penală.

Referitor la pericolul pentru ordinea publică consideră că în mod corect instanța a apreciat că în continuare subzistă temeiurile prevăzute de art.148 lit.h Cod pr.penală , respectiv pericolul concret pe care lăsarea în libertate a inculpaților l-ar prezenta pentru ordinea publică având în vedere în acest sens modalitatea concretă de săvârșire a infracțiunii ,faptul că prin activitatea infracțională inculpații au produs victimei suferințe mari prelungite în timp – aceasta fiind legată, de torace și de abdomen, cu lanțuri închise cu lacăte pe o cruce improvizată, i-au introdus o bucată de tifon în gură peste care au aplicat o bucată de leocoplast ,fiind ținută mai multe zile fără mâncare și apă. Mai mult de atât, consideră că pericolozitatea inculpaților rezultă și din faptul că ,deși aveau cunoștință de faptul că victima este bolnavă psihic ,nu i-au acordat ajutorul necesar în asemenea situații, ci au preferat să îi aplice un tratament care nu este recunoscut nici de Biserica Ortodoxă Română, așa cum rezultă și din actele trimise de reprezentanții bisericii. De asemenea apreciază că pericolul pentru ordinea publică este reliefat și de impactul negativ al infracțiunilor asupra societății civile ,iar în concluzie solicită respingerea recursurilor ca nefondate și menținerea încheierii atacate ca fiind legală și temeinică.

Recurentul inculpat Corogeanu Petre Daniel, în ultimul cuvânt, arată că sunt nevinovați și că au făcut ceea ce trebuia pentru victimă care prezenta un pericol pentru ea însăși. Mai arată că nu prezintă pericol public și este de acord cu concluziile apărătorului său.

Recurenta inculpată Arcalianu Nicoleta Sofia, în ultimul cuvânt, arată că sunt nevinovați și că au dorit să o ajute pe Irina și să o salveze de „duhurile necurate” pentru că numai așa își poate explica cum de s-a îmbolnăvit ea ,care niciodată nu fusese bolnavă.

Recurenta inculpată Cepraga Adina Lucia, în ultimul cuvânt, arată că sunt nevinovați și că au făcut tot ceea ce a ținut de ei pentru Irina și nu s-a gândit nici o clipă că viața ei ar fi pusă în pericol .

Recurenta inculpată Oțel Elena, în ultimul cuvânt, arată că este nevinovată și că achiesează la concluziile apărătorului său și că Irina era o persoană cu o constituție puternică care nu putea să decedeze numai pentru că a postit câteva zile.

Recurenta inculpată Bîrdănaș Simona, în ultimul cuvânt, arată că sunt nevinovați și că tot ceea ce au făcut a fost pentru a o ajuta pe Irina, manifestările ei violente fiind motivul care i-a determinat să o imobilizeze. De asemenea arată că deși a urmat un tratament medical, acesta nu i-a îmbunătățit Irinei starea sănătății .

CURTEA

Având nevoie de timp pentru a delibera, conform art.306 Cod pr.penală ,va amâna pronunțarea, motiv pentru care:

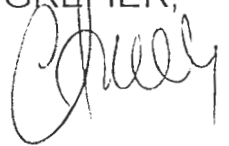
DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 27 iulie 2005.
Pronunțată în ședință publică,azi 26 iulie 2005.

PREȘEDINTE,

GRĂFIER,

10

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI SECȚIA I –A PENALĂ

DOSAR NR.2517/2005

ÎNCHEIEREA NR.374
ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA 27 IULIE 2005
CURTEA COMPUSĂ DIN:

PREȘEDINTE	ANA HERMINA IANCU
JUDECĂTOR	IOANA ALINA ILIE
JUDECĂTOR	VIOREL ADRIAN PODAR

GREFIER	ANDREEA RALUCA BRATU
---------	----------------------

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a fost reprezentat de procuror CAMELIA COSTEA.

Pe rol pronunțarea asupra recursurilor formulate de inculpații COROGEANU PETRE DANIEL, ARCALIANU NICOLETA SOFIA, CEPRAGA ADINA LUCIA, OȚEL ELENA și BÎRDĂNAȘ SIMONA împotriva încheierii de ședință din Camera de Consiliu din 15 iulie 2005 pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Penală în dosarul nr.4386/2005.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la 26 iulie 2005, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, dată la care Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul dispozițiilor art.306 Cod pr.penală, a amânat pronunțarea pentru astăzi 27 iulie 2005, când a hotărât următoarele:

CURTEA

Asupra recursurilor penale de față constată:

Prin încheierea din Camera de Consiliu de la 15 iulie 2005 pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Penală, în dosarul nr.4386/2005, a fost admisă propunerea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și,

În baza art.155 și urm. Cod pr.penală s-a dispus prelungirea măsurii arestării preventive a inculpaților COROGEANU PETRE DANIEL, ARCALIANU NICOLETA SOFIA, CEPRAGA ADINA LUCIA, OȚEL ELENA și BÎRDĂNAȘ SIMONA pe o durată de 30 de zile, cu începere de la 22.07.2005 până la 20.08.2005, reținându-se că elementele care au determinat arestarea inițială impun în continuare privarea de libertate a inculpaților, condițiile cerute de art.148 lit.h Cod pr.penală fiind îndeplinite cumulativ.

Totodată , s-a constatat că măsura arestării preventive ce s-a solicitat a fi prelungită este motivată de necesitatea efectuării actelor de urmărire penală indicate în referatul anexat propunerii de prelungire , acte utile și necesare aflării adevărului în cauză și realizării scopului procesului penal.

Împotriva acestei încheieri au declarat recurs inculpații COROGEANU PETRE DANIEL ,ARCALIANU NICOLETA SOFIA ,CEPRAGA ADINA LUCIA, OȚEL ELENA și BÎRDĂNAȘ SIMONA, invocând cazurile de casare prevăzute de art.385⁹ pct.9 ,pct.10 și pct.17¹ Cod pr.penală.

În dezvoltarea orală a motivelor de recurs s-a arătat că încheierea atacată este lapidar motivată ,ceea ce echivalează cu lipsa unei motivări și că prima instanță nu s-a pronunțat asupra unor cereri esențiale invocate de inculpați, cereri ce vizau legalitatea și temeinicia arestării inițiale și puneau în discuție posibilitatea prelungirii ulterioare, dată fiind existența unor cauze de nulitate ce afectează actele de urmărire efectuate în cauză.

Referitor la critica ce vizează greșita aplicare a legii, s-a arătat că dispozițiile art.148 lit.h Cod pr.penală nu erau incidente cauzei ,nefiind îndeplinite cumulativ condițiile cerute de acest text de lege.

S-a susținut că , în aprecierea pericolului pentru ordinea publică era necesară analizarea mai multor aspecte ,respectiv conduita avută de inculpați înainte de formularea acuzațiilor de față, starea de sănătate a acestora, vârsta și ocupația, numai în urma acestei analize putându-se stabili dacă măsura preventivă se impunea pentru a asigura buna desfășurare a procesului penal.

Examinând încheierea atacată în raport de criticile formulate ,Curtea constată în majoritate că recursurile sunt fondate pentru existența cazului de casare prevăzut de art.385⁹ pct.9 Cod pr.penală ,considerentele avute în vedere fiind următoarele:

O hotărâre judecătorească – al cărei conținut constituie o garanție că tot ceea ce a format obiectul judecății a fost supus examinării ,iar soluția dată este rezultatul acestei examinări, trebuie să cuprindă în partea demonstrativă arătarea temeiurilor care au legitimat în fapt și în drept soluția adoptată.

O soluție este motivată atunci când este precedată de considerente care o implică integral și nemotivată ,dacă este lipsită de considerente justificatorii sau ,așa cum se prevede în art.385⁹ pct.9 Cod pr.penală ,când nu cuprinde motivele pe care se întemeiază.

În cauza de față, se constată că soluția pronunțată de prima instanță este insuficient motivată întrucât, deși precedată de considerente , nu este implicată integral de acestea.

Astfel, se reține că soluția de prelungire a măsurii arestării preventive dispusă față de inculpați s-a întemeiat pe concluzia că sunt îndeplinite dispozițiile art.155 Cod pr.penală ,fără a se arăta în concret elementele care au condus la formarea acestei convingeri, indicându-se prin termeni generali că temeiurile care au determinat arestarea inițială a inculpaților

impun în continuare privarea de libertate, fiind îndeplinite cumulativ condițiile cerute de art.148 lit.h Cod pr.penală.

Această motivare redusă numai la enunțarea textului de lege în raport de care se apreciază temeinicia propunerii de prelungire a măsurii arestării preventive nu constituie o motivare suficientă a soluției pronunțate, atâ timp cât instanța era datoare să procedeze la un examen propriu al pricinii și, chiar dacă își însușea concluziile și motivele avute în vedere de judecătorul care a dispus arestarea inițială, trebuia să exprime o apreciere personală asupra cauzei și să se pronunțe în mod expres asupra apărărilor formulate de inculpați, prin indicarea motivelor pentru care acestea au fost implicit înlăturate.

Sub acest aspect, se reține că în contra propunerii de prelungire a măsurii arestării preventive inculpații au invocat, în apărare, nulitatea absolută a actelor procesuale ce au stat la baza luării măsurii arestării preventive și pe cale de consecință și a celor ulterior efectuate, cu implicații directe asupra propunerii de prelungire formulate în cauză, precum și lipsa de temei a măsurii preventive dispuse față de inculpați, prin neîndeplinirea cerințelor prevăzute de art.143 și art.148 lit.h Cod pr.penală.

În cadrul acestei apărări, s-a susținut că nu există probe care să demonstreze săvârșirea faptelor de către inculpați, toate actele folosite în procesul penal fiind efectuate înainte de începerea urmăririi penale, neavând deci, decât valoarea unor acte premergătoare.

S-a susținut și că măsura preventivă ce se solicita a fi prelungită s-a întemeiat pe constatarea medico-legală din data de 16.06.2005, întocmită la cererea unui organ necompetent în raport cu încadrarea juridică dată faptelor reținute în sarcina inculpaților, și că respectivul act medical nu putea fi folosit ca mijloc de probă legal administrat în procesul penal.

De asemenea, s-a arătat că în raport de formularea restrictivă a dispozițiilor art.148 lit.h Cod pr.penală și conduita generală a inculpaților, cererea de prelungire a măsurii arestării preventive trebuia respinsă atâ timp cât respectiva măsură nu era necesară prezervării ordinii publice și buneii desfășurări a procesului penal.

Apărățile formulate au fost susținute și prin trimitere la dispozițiile Convenției Europene a Drepturilor Omului și a jurisprudenței Curții Europene în materia drepturilor referitoare la libertatea și siguranța persoanei și dreptul la un proces echitabil.

Toate aceste apărări, ce au fost implicit înlăturate prin soluția pronunțată în cauză, obligau instanța de fond să arate considerentele pentru care nu au fost ținute în seamă, cu atâ mai mult cu cât respectivele apărări reprezentau în fapt cereri esențiale pentru inculpați de natură a le garanta drepturile și a influența soluția procesului.

Prin urmare, reținând că o motivare insuficientă echivalează cu nemotivarea și implicit cu nerezolvarea fondului cauzei, existând cazul de casare prevăzut de art.385⁹ pct.9 Cod pr.penală, Curtea admitând recursurile declarate de inculpați, conform art.385¹⁵ pct.2 lit. c Cod

pr.penală ,încheierea primei instanțe va fi casată ,iar cauza va fi trimisă spre rejudecare la aceeași instanță – Tribunalul București.

Văzând și dispozițiile art.192 alin.3 Cod pr.penală;

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În majoritate,

Admite recursurile declarate de inculpații COROGEANU PETRU DANIEL, ARCALIANU NICOLETA SOFIA, CEPREAGA ADINA LUCIA OȚEL ELENA și BÎRDĂNAȘ SIMONA împotriva încheierii din Camera de Consiliu din 15 iulie 2005 pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Penală în dosarul nr.4386/2005.

Casează încheierea recurată și dispune trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță – Tribunalul București – Secția a II-a Penală

Cheltuielile judiciare efectuate rămân în sarcina statului.

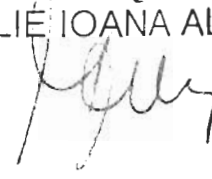
DEFINITIVĂ.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 27 iulie 2005.

PREȘEDINTE,
IANCU ANA HERMINA

JUDECĂTOR,
ILIE IOANA ALINA

GREȘIER,
BRATU ANDREEA RALUCA

OPINIE SEPARATĂ:

În sensul admiterii recursurilor declarate de inculpați și respingerii propunerii de prelungire a măsurii arestării preventive formulată față de inculpați.

nisă

OPINIE SEPARATA JUDECĂTOR VIOREL ADRIAN PODAR

12

Încheierea primei instanțe de prelungire a arestului preventiv a inculpaților ,deși succintă în motivare, conține motivele de fapt și de drept pentru care judecătorul fondului a luat măsura prelungirii arestului preventiv(gravitatea infracțiunilor și lipsa unor acte de urmărire penală).

Faptul că în motivare nu se analizează toate aspectele cuprinse în concluziile apărării ,nu echivalează cu o nemotivare ,care să poată determina nulitatea acesteia și trimiterea cauzei spre rejudecare.In acest sens legea penală nu prezintă în disp.art.197 alin.2 Cod procedură penală o asemenea nulitate absolută, viciul putând fi acoperit de o motivare corespunzătoare a instanței de recurs .

Numai că, așa cum constată opinia minoritară , însăși încheierea de prelungire a arestului nu se mai justifică în prezent , fiind cu atât mai puțin relevantă o eventuală lipsă de motivație a temeiurilor prelungirii arestării.

Probele administrate până în prezent nu pot constitui argumente solide de reținere a intenției inculpaților de a o omorî pe victima Cornici Maricica, în condițiile în care decesul acesteia nu s-a datorat unei singure cauze ci unui concurs de împrejurări față de care inculpații au acționat în mod culpabil .

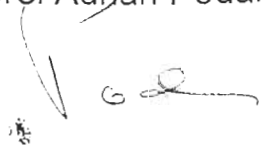
Este irelevantă împrejurarea că victima ,suferindă de agitație psihomotorie extremă ,delir, halucinații auditive și vizuale diagnosticată anterior ca suferindă de schizofrenie tip dezorganizat (fila 67 – constatări medico-legale) , a fost îngrijită o bună perioadă de inculpați ,aceștia i-au oferit găzduire și au fost ajutați la muncă de către aceasta.

În momentul în care victima a suferit un episod delirant – halucinator inculpații și-au asumat un risc nepermis,acționând nelegal, prin imobilizarea victimei și neînștiințarea în timp util a sistemului medical, ce a dus ulterior la decesul acesteia.

Concluziile medicului legist confirmă că decesul s-a produs urmare a unui bufeu delirant halucinator care prin netratarea de specialitate a dus la alterarea gravă a metabolismului ,în condiții de imobilitate și alimentație insuficientă.

Astfel, se constată că în raport de profilul moral al inculpaților și lipsa administrării tuturor probelor care să poată atrage trimiterea în judecată a inculpaților , arestarea acestora în prezent nu se mai justifică.

JUDECATOR
Viorel Adrian Podar

ETRU
UCIA,
ra de
a II-a

spre
nală.

INA

ingerea
față de